

Arrest

nr. 216 905 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSET
Saint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Litouwse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 16 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21), aan de verzoekende partij op 17 september 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 oktober 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die *loco* advocaat M. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 augustus 2017 dient verzoekster, die verklaart van Litouwse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer.

Op 19 september 2017 wordt voor de kinderen E.A.V.M. en E.O.V.M. een aanvraag ingediend als bloedverwant in neergaande lijn van verzoekster.

Op 4 december 2017 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

Op 15 december 2017 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 16 mei 2018 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een brief tot de burgemeester van Sint-Pieters-Leeuw met de vraag om aan verzoekster mee te delen dat er een onderzoek plaatsvindt op grond van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), dat wordt overwogen om een einde te stellen aan haar verblijf en dat haar gevraagd wordt bepaalde bewijzen voor te leggen. Op 25 mei 2018 neemt verzoekster kennis van dit schrijven.

Verzoekster maakt vervolgens stukken over.

Op 10 september 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ~~MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN~~

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: B., E. (...),

Nationaliteit :Litouwen, Geboortedatum : (...).1982, Geboorteplaats: V. (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

~~*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*~~

+ minderjarige kinderen: E. A. V. M. (...) – (...)

E. O. V. M. (...) – (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 01.08.2017 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer. Op 04.12.2017 werd betrokkene in het bezit gesteld van een bijlage 8 aangezien zij tewerkgesteld was en op 15.12.2017 kreeg zij de E-kaart. Overeenkomstig art. 42 bis, §1 (wet 15.12.1980) kan de staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Om die reden werden op 16.05.2018 instructies gestuurd naar de gemeente, met de vraag betrokkene op te roepen en haar de kans te geven bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige economische situatie of bestaansmiddelen.

Betrokkene werd op 25.05.2018 in kennis gesteld van deze uitnodigingsbrief, waarna zij volgende bewijsstukken voorgelegd heeft: een attest OCMW, een bewijs van inschrijving bij de VDAB, een bewijs van verschillende contacten met de VDAB, haar CV, verschillende sollicitaties, een sollicitatieoverzicht, een attest van het agentschap integratie en inburgering, feedback betreffende haar gevolgde Nederlandse lessen, verschillende bewijzen dat betrokkene Nederlandse lessen volgt, een attest van de RVA en bewijzen van stortingen van haar werkloosheidsuitkering.

Betrokkene kan alvast het verblijf niet behouden als werknemer. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als werknemer. Informatie uit de databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ), d.d. 10.09.2018 en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het dossier, toont namelijk aan dat betrokkene sinds 24.11.2017 geen enkele dag meer gewerkt heeft. Bijgevolg dient de tewerkstelling van betrokkene als achterhaald beschouwd te worden.

Betrokkene kan bovendien geen aanspraak maken op de uitzonderingsgronden onder art. 42 bis §2, 2° en/of 3° (wet 15.12.1980). Betrokkene heeft namelijk nog geen jaar gewerkt in België (art. 42 bis, §2, 2°) en is reeds langer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis, §2, 3°). Aangezien de tewerkstelling

achterhaald is, en aangezien betrokkene niet valt onder de uitzonderingsgronden, kan betrokkene het verblijfsrecht niet behouden als werknemer overeenkomstig art. 50, §2, 1° (KB 08.10.1980) en art.40, §4, 1e lid, 1° (wet 15.12.1980). Nergens uit het dossier kan er afgeleid worden dat betrokkene tewerkgesteld is, derhalve dient zij als werkzoekende beschouwd te worden.

Om het verblijf te behouden als werkzoekende moet betrokkene ten eerste aantonen dat zij ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB of dat zij gesolliciteerd heeft. Ten tweede dient zij aannemelijk te maken dat zij een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken kan er vastgesteld worden dat betrokkene wel degelijk voldoet aan de eerste voorwaarde, aangezien zij bewijzen van een inschrijving bij de VDAB voorlegt en bovendien bewijzen voorlegt dat zij gesolliciteerd heeft. Betrokkene is er echter niet in geslaagd aan te tonen dat zij een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Betrokkene legt haar CV voor, waarin haar werkervaring, persoonlijke vaardigheden en opleidingen opgenomen worden. Haar CV kan echter niet als een objectief bewijsstuk weerhouden worden, daar het opgesteld wordt door betrokkene zelf. Nergens in het dossier is er enig objectief bewijsstuk terug te vinden, dat haar beweringen kunnen staven. Betreffende de diploma's die door betrokkene opgesomd worden, dient opgemerkt te worden dat deze niet worden voorgelegd. Er is bovendien ook geen bewijs van wat de waarde is van dit diploma op de Belgische arbeidsmarkt en of het gehomologeerd kan worden. Nergens in het dossier is bijgevolg een objectief bewijsstuk terug te vinden betreffende diploma's, vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of enig ander bewijs dat betrokkene een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Er dient eveneens nog opgemerkt te worden dat betrokkene bewijzen voorlegt dat zij Nederlandse lessen en maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft. Burgers van de EU zijn echter vrijgesteld van de verplichting tot het volgen van deze opleidingen. Dit toont aan dat betrokkene aanvoelt dat zij de taal nog niet voldoende machtig is en dat zij moeilijkheden ondervindt bij het vinden van aansluiting bij de Belgische samenleving. Dit alles doet niet meteen het beste vermoeden betreffende haar kansen van het vinden van tewerkstelling in de nabije toekomst. Dit alles wordt versterkt door de informatie uit de RSZ-databank (cf. supra), waaruit is gebleken dat betrokkene sinds 24.11.2017 geen enkele dag meer gewerkt heeft. Betrokkene heeft bijgevolg op geen enkele manier aangetoond dat zij een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Tot slot moet er vermeld worden dat betrokkene bewijzen voorlegt dat zij werkloosheidsuitkering krijgt na tewerkstelling in België. Het ontvangen van een werkloosheidsuitkering doet echter geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Het verkrijgen van deze uitkering op zich geeft geen recht op het behouden van het verblijfsrecht. Betrokkene dient, immers, ongeacht of zij deze uitkering ontvangt of niet, beschouwd te worden als werkzoekende. Eén van de voorwaarden voor het verkrijgen van werkloosheidsuitkering is immers ingeschreven zijn als werkzoekende bij bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Betrokkene is en blijft bijgevolg ook met de werkloosheidsuitkering een werkzoekende en dient bijgevolg, met of zonder die uitkering, te voldoen aan de hierboven vermelde vereisten om het verblijfsrecht als werkzoekende te kunnen behouden. Gezien bovenstaande bevindingen, en bij gebrek aan concrete bewijzen, dient er geconcludeerd te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond een reële kans te maken op het bekomen van tewerkstelling. Bijgevolg voldoet zij niet aan de voorwaarden onder art. 50, §2, 3° (KB 08.10.1981) waardoor zij het verblijf op deze grond niet kan behouden.

Ter staving van deze werkloosheidsuitkering legt betrokkene bewijzen voor van stortingen op haar rekening. Hierbij kan er opgemerkt worden dat betrokkene eveneens de stortingen van het kindergeld markeert. Er dient echter opgemerkt te worden dat het kindergeld op geen enkele manier kan beschouwd worden als bestaansmiddelen zoals opgenomen onder art. 40, §4, 1e lid, 2° (wet 15.12.1980) aangezien kinderbijslag bestemd is voor de opvoeding van haar kinderen. Het zijn geen bestaansmiddelen waar betrokkene zelf over kan beschikken. Bijgevolg dient er vastgesteld te worden dat betrokkene op geen enkele manier heeft aangetoond dat zij in een andere hoedanigheid (art. 40, §4, 1e lid – wet 15.12.1980) wel zou voldoen aan de voorwaarden om het verblijf te behouden. Bijgevolg wordt er overeenkomstig art. 42 bis, §1 (wet 15.12.1980) een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene.

Aangezien er een einde gesteld wordt aan het verblijf van betrokkene, kunnen haar minderjarige kinderen evenmin het verblijf behouden. Overeenkomstig art. 42 ter, §2, 1° (wet 15.12.1980) wordt bijgevolg eveneens een einde gesteld aan het verblijf van E. A. V. M. (...) ((...)) en E. O. V. M. (...) ((...)).

Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen voor

haar en haar minderjarige kinderen toe te lichten (art. 42 bis, §1 – wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Nergens uit het dossier kan er evenmin afgeleid worden dat de leeftijd, de gezinssituatie, de economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene en haar kinderen dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf is evenmin van die aard dat betrokkenen hierdoor de binding met hun land van herkomst zouden verloren zijn.

Bovendien, in de hoedanigheid van EU-burger, moeten zij evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoen, zich kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

(...)"

Op 24 september 2018 wordt een meldingsfiche opgesteld van het voornemen van een vreemdeling in onwettig of precair verblijf om een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten tussen verzoekster enerzijds en de heer E.D., die de Belgische nationaliteit heeft anderzijds.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Premier et unique moyen pris de la violation de:

-la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 1 à 4 ;

- la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après loi du 15 décembre 1980) et en particulier ses articles 40, 42bis et 62;

- L'article 50 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après : l'arrêté royal du 8 octobre 1981)

-l'article 8 de la Convention européenne de Sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après CEDH) ;

- Les articles 3 et 9 de la Convention internationale du droit des enfants

Première branche : défaut de motivation quant aux éléments déposés par la requérante.

La décision attaquée reproche en substance à requérante de ne pas avoir démontré qu'il existe dans son chef une chance réelle d'être engagée.

Or, pour évaluer la chance réelle d'être engagé, l'article 50 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 indique qu'il convient de tenir compte de la situation personnelle de l'intéressé, notamment les diplômes qu'il a obtenus, les éventuelles formations professionnelles qu'il a suivies ou prévues et la durée de la période de chômage.

Les informations suivantes figuraient au dossier administratif de la requérante :

-Copie de son CV reprenant ses études, ses compétences et son expérience professionnelle (pièce 2).

- Le fait qu'elle a postulé énormément

-Cours de néerlandais

-Cours d'intégration

- Elle a deux enfants dont elle s'occupe

Force de constater que la requérante a toujours été active dans sa recherche d'emploi et a entrepris diverses démarches afin d'accroître ses chances à trouver un emploi. Au vu de son CV, on constate également que la requérante a toujours été active au niveau professionnel.

Au vu des éléments produits, la partie défenderesse ne peut se contenter de déclarer que la requérante ne fournit pas la preuve qu'elle a une chance réelle de trouver un emploi.

A tout le moins, la partie adverse aurait dû exposer les raisons pour lesquelles elle considère que son CV n'est pas une preuve objective et qu'elle remet en question son contenu alors que la requérant prouve qu'elle a effectué toute une série de recherches d'emploi dans son domaine de compétence et que son CV est détaillé et reprend toutes ses formations. En cas de doute quant à certaines formations suivies, la partie adverse devait demander des informations complémentaires.

La partie adverse aurait également dû dire en quoi les démarches que la requérante a effectuées pour trouver de l'emploi sont considérées comme insuffisantes afin établir l'existence d'un lien réel avec le marché du travail en Belgique. Ce qu'elle s'est également abstenue de faire.

Il ne ressort pas de la décision attaquée que la partie défenderesse ait tenu compte de la situation personnelle de l'intéressé.

En ne tenant pas compte de tous les éléments et en motivant de manière incomplète, la partie adverse a violé son obligation de motivation ainsi que l'article 50 de l'arrêté royal du 08.08.1981.

Deuxième branche : situation familiale de la requérante

La partie adverse n'a pas procédé à un examen rigoureux au regard de la vie privée de la requérante, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance, avant de prendre sa décision.

La décision attaquée ne prend pas en considération l'intérêt supérieur des enfants A. (...) et O. (...), âgés de 6 et 10 ans et les conséquences pour eux d'être séparés de leur belle-famille ainsi que l'interruption dans leur scolarité.

Or, l'article 8 de la CEDH, l'obligation de motivation et l'article 42bis de la loi du 15.12.1980 imposent de procéder à cet examen rigoureux.

La partie adverse n'ignore pas que la requérante cohabite avec un ressortissant belge, que ses deux enfants les ont rejoints en septembre 2017 et qu'ils sont scolarisés.

Lorsqu'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, comme en l'espèce, la Cour européenne des droits de l'homme (Cour EDH, 21 juin 1988, Berrehab/Pays-Bas, § 28-29) admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH.

Une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure qui dans une société démocratique soit nécessaire notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales.

Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de préserver un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits de la requérante

Il n'apparaît pas des motifs de la décision que l'administration a pris en considération de façon proportionnelle l'atteinte qu'elle portait à la vie privée de la requérante.

La décision ne contient aucune balance des intérêts alors qu'il existait des circonstances particulières que la partie adverse aurait dû prendre en considération : l'acte attaqué touche au respect de la vie privée de la requérante.

Pourtant la partie adverse se doit d'apprécier la réalité de la vie familiale ainsi invoquée. (Cons. État 30.10.2002 rev. Dr. Etr. ; 2002 p. 630 ; CCE arrêt n° 26.801 du 24.04.2009 ; CCE arrêt n°82.366 du 31.05.2012, CCE arrêt n°83.257 du 19.06.2012; CCE arrêt n°92.552 du 30.11.2012, CCE arrêt n°88.057 du 24.09.2012n CCE arrêt n°98.175 du 28.2013 ; CCE arrêt n°99.742 du 26.03.13; CCE arrêt n°161.409 du 04.02.2016; CCE arrêt n°164189 du 16.03.2016 ; CCE arrêt n°164 584 du 23.03.2016.)

La partie adverse fait une application automatique de l'article 42bis de la loi du 15.12.1980 et ce en violation des obligations qui lui incombent au regard des instruments internationaux.

Il n'apparaît pas des motifs de la décision que la partie adverse ait pris en considération de façon proportionnelle l'atteinte que cette décision portait à la vie privée et familiale de la requérante, de ses enfants, de son compagnon et on aperçoit mal en quoi la sécurité nationale, la sûreté publique, le bien-être économique du pays, la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales, la protection de la santé ou de la morale ou la protection des droits et libertés d'autrui seraient compromis par la présence en Belgique de la requérante.

Dans des affaires similaires, votre Conseil a annulé des décisions mettant un terme à un droit de séjour lorsque la partie adverse n'a pas respecté son obligation de motivation à l'égard de l'article 8 de la CEDH (CCE n°80 364 du 27.04.2012 CCE arrêt n°98 175 du 28.02.2013 ; CCE n°165 039 du 31.03.2016).

À titre d'exemple dans un arrêt du 31 mars 2017 n° 185 008, votre Conseil a jugé ce qui suit :

En l'occurrence, la partie défenderesse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'État belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence. En effet, la Cour européenne des droits de l'homme a déjà eu l'occasion de préciser que la "nécessité" de l'ingérence dans le droit à la vie familiale et privée implique que cette ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché. Cela implique que cette ingérence doit être examinée, non sous le seul angle de l'immigration et du séjour, mais également par rapport à l'intérêt réciproque des intéressés à continuer leurs relations et qu'il y a lieu de confronter le but légitime visé avec la gravité de l'atteinte au droit des intéressés au respect de leur vie familiale (cf. Cour EDH, 21 juin 1988, Berrehab/Pays-Bas, § 28-29).

Quant au but poursuivi, force est de rappeler qu'il ne s'agissait pas en l'occurrence d'un étranger sollicitant pour la première fois son admission en Belgique, mais d'une personne qui y résidait légalement depuis près de six ans et y avait déjà des attaches familiales effectives avec son époux, admis au séjour dans le Royaume. Quant à l'ampleur de l'atteinte, il ressort de la dénomination même de l'acte attaqué que celui-ci tend au retrait du séjour accordé à la requérante dans le cadre des articles 9bis et 13 de la loi du 15 décembre 1980.

Or, force est de constater, à la lecture de l'acte attaqué et du dossier administratif, que ceux-ci ne révèlent nullement les éléments sur lesquels la partie défenderesse s'est basée in concreto en vue de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au sens de l'article 8 de la CEDH. A cet égard, le Conseil relève que si, dans une note de synthèse datée du 18 septembre 2015, relative à la demande de renouvellement de l'autorisation de séjour accordée sur la base des articles 9bis et 13 de la loi du 15 décembre 1980, la partie défenderesse, sous la rubrique « proposition de décision », a indiqué « Dem attaches vu ancien [article] 10 », cette mention révèle, tout au plus, que la partie défenderesse, qui n'ignorait pas l'existence d'une vie familiale entre la requérante et son époux au vu de la procédure visée au point 1.1., s'est interrogée sur celle-ci dans le cadre de la demande de renouvellement susmentionnée, mais n'est nullement suffisante pour permettre de vérifier si, dans la situation particulière de la requérante, un juste équilibre a été assuré entre les intérêts en jeu, si les moyens employés et le but légitime recherché sont proportionnés et, partant, si l'acte attaqué est nécessaire dans une société démocratique. »

Eu égard à ce qu'il précède, il y a lieu en conséquence d'annuler la décision du 10.09.2018 en ce qu'elle méconnaît la portée de l'article 8 de la CEDH (droit au respect de la vie privée et familiale).

La décision constitue en effet une ingérence dans la vie privée et familiale de la requérante. Elle n'est pas motivée par rapport au but légitime visé au paragraphe 2 de l'article 8 précité, et n'expose pas en quoi cette ingérence est proportionnée à ce but.

Troisième branche : Intérêt supérieur des enfants de la requérante : O. (...) et A. (...)

La décision attaquée ne prend pas en considération l'intérêt supérieur des enfants A. (...) et O. (...), âgés de 6 et 10 ans et les conséquences pour eux d'être séparés de leur belle-famille ainsi que l'interruption dans leur scolarité.

La partie adverse était informée de l'existence des enfants de la requérante et qu'elle n'a pas tenu compte de son intérêt supérieur en prenant les décisions.

La partie adverse viole la Convention internationale des Droits de l'Enfant en ses articles 3 et 9 ainsi qui lui imposent de prendre en considération l'intérêt supérieur d'un enfant dans la prise d'une décision lui portant préjudice.

Il ressort du dossier administratif que la partie adverse était informée que la requérante a deux enfants en bas âge, qu'ils vivent avec leur beau-père de nationalité belge et qu'ils sont scolarisés en Belgique.

Il y va de l'intérêt supérieur de l'Enfant que celui-ci n'ait pas à souffrir d'une décision qui a pour conséquence de perturber la famille nucléaire qu'il forme avec sa mère et beau-père ainsi que d'interrompre sa scolarité.

En obligeant la requérante et ses enfants à retourner durant une durée indéterminée dans son pays d'origine, la partie adverse impose une perturbation dans la vie de deux enfants très jeunes et les sépare de leur belle-famille.

Dans son observation générale précitée, le Comité des droits de l'enfant cite également la préservation du milieu familial et le maintien des relations comme élément dont il faut tenir compte lors de l'évaluation de l'intérêt supérieur de l'enfant :

« 58. Le Comité rappelle que dans les situations où la possibilité de séparer un enfant de ses parents est envisagée il est indispensable d'évaluer et de déterminer l'intérêt supérieur de l'intéressé (art. 9, 18 et 20). Il souligne aussi que les éléments susmentionnés sont des droits concrets et pas seulement des éléments d'appréciation de l'intérêt supérieur de l'enfant.

59. La famille constitue l'unité fondamentale de la société et le milieu naturel pour la croissance et le bien-être de tous ses membres et en particulier des enfants (préambule de la Convention). La Convention protège le droit de l'enfant à une vie de famille (art. 16). Le terme « famille » doit s'interpréter au sens large en englobant les parents biologiques et les parents adoptifs ou les parents nourriciers, ou, le cas échéant, les membres de la famille élargie ou de la communauté, comme prévu par la coutume locale (art. 5).

60. La prévention de la séparation de la famille et la préservation de l'unité familiale, qui sont des pans importants du système de protection de l'enfance, ont pour fondement le droit énoncé au paragraphe 1 de l'article 9 de la Convention, aux termes duquel « l'enfant [n'est] pas séparé de ses parents contre leur gré, à moins que [...] cette séparation [soit] nécessaire dans l'intérêt supérieur de l'enfant ». [...]

61. Vu la gravité des répercussions d'une séparation d'avec ses parents pour un enfant, cette mesure ne devrait être prise qu'en dernier ressort, par exemple si l'enfant est exposé à un risque imminent de

préjudice ou pour toute autre raison impérieuse; la séparation ne devrait pas intervenir si une mesure moins intrusive permet de protéger l'enfant. L'État doit, avant d'opter pour la séparation, aider les parents à exercer leurs responsabilités parentales et restaurer ou renforcer l'aptitude de la famille à s'occuper de l'enfant, à moins que la séparation ne soit indispensable pour protéger l'enfant. Des raisons économiques ne sauraient justifier la séparation d'un enfant d'avec ses parents. »

En l'espèce, la partie adverse n'a pas pris en considération l'intérêt supérieur des enfants. La partie adverse n'explique pas en quoi le respect des règles en matière du droit des étrangers prime sur l'intérêt supérieur de l'enfant.

Votre Conseil a, à de nombreuses reprises, rappelé l'importance de la mise en balance des intérêts en présence et que l'intérêt supérieur de l'enfant devait être pris en considération dans toute prise de décision le concernant :

RvV 162 982 du 26.02.2016

« Door de familiale situatie van dhr. C. en meer bepaald het bestaan van zijn minderjarige dochter niet te betrekken in de belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM, heeft de gemachtigde de ov hem rustende zorgvuldigheidsplicht in het licht van dit verdragsartikel geschonden. De Raad wenst te dezen nog te onderstrepen dat hij zich niet uitspreekt over de vraag of de verzoekende partij al jaren samen met de heer C. zijn dochter opvoedt, maar slechts heeft vastgesteld dat niet blijkt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling van artikel 8 van het EVRM- waarbij hij meent dat het loutere feit dat de heer C. niet kan worden gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, niet maakt dat hij de verzoekende partij niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië - rekening heeft gehouden met alle familiale elementen waarvan hij kennis had, met name het feit dat de heer C. in België een zevenjarige schoolplichtige dochter heeft. »

RvV 196 662 dd 14.12.2017

« Verwerende partij diende derhalve zoals verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift rekening te houden met de impact van een gedwongen scheiding van hun moeder op de kinderen alsook te onderzoeken en tevens uiteen te zetten waarom het belang van de staat dat bestaat uit het doen naleven van de immigratiewetgeving primeert op de belangen van de kinderen dat bestaat uit het onderhouden van regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met hun beide ouders alsook het recht om niet van één van de ouders gescheiden te worden.

Zoals verzoekster terecht opmerkt, kan dergelijke belangenafweging niet worden teruggevonden in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing kan weliswaar gelezen worden:

"Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Het is voorts voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. (RVV, nr. 155.783 van 29 oktober 2015) " Uit deze passage blijkt dat de verwerende partij zich theoretisch bewust is van het hoger belang van de kinderen en van het gegeven dat dit niet verhindert dat rekening gehouden wordt met andere belangen. Dit vormt geen concrete belangenafweging maar zoals verzoekster terecht voorhoudt in haar verzoekschrift "een holle verwijzing naar de rechten van het kind".

Ces jurisprudences sont applicables ipso facto au cas d'espèce dans la mesure où la motivation de la décision n'effectue pas une mise en balance des intérêts présents, ne prend pas en considération l'intérêt supérieur des enfants et n'a pas effectué un examen approfondi de la situation familiale de la requérante. Une telle motivation fait défaut.

La décision attaquée viole les dispositions précitées."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 1 tot 4 van de Wet van 29.07.1991;*
- art. 40, 42bis en 62 van de Vreemdelingenwet;*
- art. 50 van het Vreemdelingenbesluit;*
- art. 8 EVRM;*
- art. 3 en 9 van het IVRK.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat ze te allen tijde actief op zoek ging naar werk. Verzoekende partij beweert altijd actief te zijn geweest op professioneel niveau. De bestreden beslissing zou verkeerdelijk besluiten dat verzoekende partij geen reële kans maakt op het bekomen van een tewerkstelling. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou tevens niet motiveren waarom haar cv niet als objectief bewijsstuk weerhouden werd.

Betreffende de vermeende schending van art. 1 tot 4 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Vooreerst merkt verweerder op dat de bestreden beslissing genomen is in toepassing van art. 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.” (eigen markering)

Art. 40, §4 stipuleert het volgende:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Verzoekende partij werd uitgenodigd om stukken voor te leggen omtrent haar actuele situatie. Zij nam op 25.05.2018 kennis van dit schrijven.

Verzoekende partij legde volgende bewijsstukken voor:

- een attest van het OCMW;
- een bewijs van inschrijving bij de VDAB;
- een bewijs van verschillende contacten met de VDAB;
- een CV;
- verschillende sollicitaties,;
- een sollicitatieoverzicht;
- een attest van het agentschap integratie en inburgering;
- feedback betreffende haar gevolgde Nederlandse lessen;
- verschillende bewijzen dat verzoekende partij Nederlandse lessen volgt;
- een attest van de RVA;
- bewijzen van storting van de werkloosheidsuitkering.

Nazicht in de RSZ-databank leert dat verzoekende partij sinds 24.11.2017 geen enkele dag meer gewerkt heeft.

Bovendien heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vastgesteld dat verzoekende partij nog geen jaar gewerkt heeft in België en reeds langer dan 6 maanden werkloos is. Verzoekende partij voldoet aldus niet aan de uitzonderingsgronden bepaald in art. 42bis, §2, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Op basis van deze vaststellingen was het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat verzoekende partij niet langer als werknemer beschouwd kan worden. Dit wordt door verzoekende partij niet betwist.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk overwogen dat verzoekende partij als actief werkzoekende nog verblijfsrecht zou kunnen behouden, doch dienaangaande is op gedegen wijze vastgesteld dat aan de voorwaarden in dit kader door verzoekende partij niet is voldaan:

“Om het verblijf te behouden als werkzoekende moet betrokkene ten eerste aantonen dat zij ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB of dat zij gesolliciteerd heeft. Ten tweede dient zij aannemelijk te maken dat zij een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken kan er vastgesteld worden dat betrokkene wel degelijk voldoet aan de eerste voorwaarde, aangezien zij bewijzen van een inschrijving bij de VDAB voorlegt en bovendien bewijzen voorlegt dat zij gesolliciteerd heeft. Betrokkene is er echter niet in geslaagd aan te tonen dat zij een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Betrokkene legt haar CV voor, waarin haar werkervaring, persoonlijke vaardigheden en opleidingen opgenomen worden. Haar CV kan echter niet als een objectief bewijsstuk weerhouden worden, daar het opgesteld wordt door betrokkene zelf. Nergens in het dossier is er enig objectief bewijsstuk terug te vinden, dat haar beweringen kunnen staven. Betreffende de diploma's die door betrokkene opgesomd worden, dient opgemerkt te worden dat deze niet worden voorgelegd. Er is bovendien ook geen bewijs van wat de waarde is van dit diploma op de Belgische arbeidsmarkt en of het gehomologeerd kan worden. Nergens in het dossier is bijgevolg een objectief bewijsstuk terug te vinden betreffende diploma's, vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of enig ander bewijs dat betrokkene een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Er dient eveneens nog opgemerkt te worden dat betrokkene bewijzen voorlegt dat zij Nederlandse lessen en maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft. Burgers van de EU zijn echter vrijgesteld van de verplichting tot het volgen van deze opleidingen. Dit toont aan dat betrokkene aanvoelt dat zij de taal nog niet voldoende machtig is en dat zij moeilijkheden ondervindt bij het vinden van aansluiting bij de Belgische samenleving. Dit alles doet niet meteen het beste vermoeden betreffende haar kansen van het vinden van tewerkstelling in de nabije toekomst. Dit

alles wordt versterkt door de informatie uit de RSZ-databank (cf. supra), waaruit is gebleken dat betrokkene sinds 24.11.2017 geen enkele dag meer gewerkt heeft. Betrokkene heeft bijgevolg op geen enkele manier aangetoond dat zij een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Tot slot moet er vermeld worden dat betrokkene bewijzen voorlegt dat zij werkloosheidsuitkering krijgt na tewerkstelling in België. Het ontvangen van een werkloosheidsuitkering doet echter geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Het verkrijgen van deze uitkering op zich geeft geen recht op het behouden van het verblijfsrecht. Betrokkene dient, immers, ongeacht of zij deze uitkering ontvangt of niet, beschouwd te worden als werkzoekende. Eén van de voorwaarden voor het verkrijgen van werkloosheidsuitkering is immers ingeschreven zijn als werkzoekende bij bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Betrokkene is en blijft bijgevolg ook met de werkloosheidsuitkering een werkzoekende en dient bijgevolg, met of zonder die uitkering, te voldoen aan de hierboven vermelde vereisten om het verblijfsrecht als werkzoekende te

kunnen behouden. Gezien bovenstaande bevindingen, en bij gebrek aan concrete bewijzen, dient er geconcludeerd te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond een reële kans te maken op het bekomen van tewerkstelling. Bijgevolg voldoet zij niet aan de voorwaarden onder art. 50, §2, 3° (KB 08.10.1981) waardoor zij het verblijf op deze grond niet kan behouden."

De kritiek van verzoekende partij doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekende partij betwist dat aan haar cv geen objectieve bewijswaarde kan toegekend worden. De bestreden beslissing zou dienomtrent niet afdoende gemotiveerd zijn. Tevens zou de gemachtigde van de Staatssecretaris niet motiveren waarom de sollicitatiepogingen van verzoekende partij onvoldoende zijn om een reële kans op tewerkstelling aan te tonen.

Lezing van de bestreden beslissing laat evenwel terdege toe te begrijpen waarom geen objectieve bewijswaarde werd toegekend aan het cv van verzoekende partij. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kwam geheel terecht tot dit besluit, nu het inderdaad een document betreft dat door verzoekende partij zelf werd opgesteld. Voorts werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vastgesteld dat verzoekende partij geen elementen voorlegt ter staving van de beweringen in haar cv. Dienaangaande merkt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op dat de opgesomde diploma's van verzoekende partij niet worden voorgelegd, en dat geen bewijs van de waarde van deze diploma's op de Belgische arbeidsmarkt geleverd wordt. Bovendien stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast dat geen bewijs van homologatie wordt voorgelegd.

Op basis van deze vaststellingen kwam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot het besluit dat "nergens in het dossier [...] een objectief bewijsstuk terug te vinden [is] betreffende diploma's, vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of enig ander bewijs dat [verzoekende partij] een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling." De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft aldus wel degelijk gemotiveerd waarom de sollicitatiepogingen onvoldoende zijn om een reële kans op tewerkstelling aan te tonen.

Vervolgens uit verzoekende partij de kritiek dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bijkomende informatie had moeten opvragen. Dienaangaande merkt verweerder op dat het de verantwoordelijkheid is van verzoekende partij om, naar aanleiding van de uitnodigingsbrief dd. 25.05.2018, voldoende bewijsstukken voor te leggen.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Bovendien stelt verweerder vast dat verzoekende partij middels huidig verzoekschrift opnieuw geen bijkomende stukken neerlegt, die toelaten anders te besluiten. Verzoekende partij voegt enkel een kopie van haar cv, waarover in de bestreden beslissing reeds uitvoerig gemotiveerd werd.

Verzoekende partij toont niet aan met welke elementen geen rekening gehouden werd.

Voor zover verzoekende partij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt te willen uitnodigen om op basis van de voorgelegde stukken tot de beslissing te komen dat zij wel degelijk een reële kans maakt op tewerkstelling, merkt verweerder op dat dit niet tot de rechtsmacht van de Raad behoort. De Raad onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820). Verzoekende partij toont dit niet aan.

In een tweede onderdeel meent verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met haar privéleven. Bovendien zou geen rekening gehouden zijn met het hoger belang van de kinderen van verzoekende partij, die gescheiden zullen worden van hun schoonfamilie en wiens schooljaar onderbroken zal worden.

Verweerder merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

De opgeworpen schending van art. 8 EVRM is dan ook niet ernstig. Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben, dan wel een onderbreking vormt van de schoolloopbaan van de kinderen van verzoekende partij.

Terwijl een schending van art. 8 EVRM in casu niet aangetoond wordt.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats aangetoond dat er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Dienaangaande verwijst verzoekende partij naar dhr. E. A. C. D. (...), met wie ze zou samenwonen en een relatie zou hebben.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet op de hoogte was van deze relatie. Verzoekende partij heeft hierover geen enkel stuk neergelegd - en dit hoewel zij werd uitgenodigd om haar actuele situatie toe te lichten -, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er bij het nemen van zijn beslissing geen rekening mee kon houden.

Slechts op 03.10, een maand na het nemen van de bestreden beslissing, werd verweerder op de hoogte gebracht van de verklaring van wettelijke samenwoning tussen verzoekende partij en dhr. E. A. C. D. (...) dd. 24.09.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Vervolgens verwijst verzoekende partij naar haar 2 kinderen, die in België schoollopen.

Dienaangaande laat verweerder andermaal gelden dat verzoekende partij geen enkel document voorlegde, waaruit eventuele humanitaire elementen blijken. Verzoekende partij werd hiertoe nochtans uitdrukkelijk uitgenodigd in het schrijven dat ze ontving op 25.05.2018. Verweerder benadrukt dat thans geen enkel stuk voorligt, waaruit blijkt dat het schoollopen van de kinderen van verzoekende partij in gevaar komt, temeer de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Nergens uit de voorgelegde stukken blijkt een relatie tussen de kinderen van verzoekende partij en de vermeende 'stiefvader'. Verzoekende partij beperkt zich tot enkele blote beweringen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie besloot dat uit het dossier niet blijkt dat de leeftijd, gezinssituatie, economische situatie en de sociale en culturele integratie een mogelijke belemmering vormen dat het onmogelijk is voor verzoekende partij en haar kinderen om gevolg te geven aan de bestreden beslissing.

Verweerder herhaalt dat het in de eerste plaats toekomt aan verzoekende partij om, naar aanleiding van de uitnodigingsbrief dd. 25.05.2018, voldoende bewijsstukken voor te leggen.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Een schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Verweerder merkt voorts op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van dit verdragsartikel, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Verweerder herhaalt dat verzoekende partij geen enkel stuk heeft voorgelegd aangaande haar privé- of gezinsleven, zodat niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verweten kan worden dat geen correcte belangenafweging gemaakt werd. Verzoekende partij toont niet aan met welke elementen geen rekening gehouden werd.

In casu dient vastgesteld dat de inmenging bij wet is voorzien (art. 44bis van de Vreemdelingenwet), zodat aan de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM is voldaan.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in het familieleven van verzoekende partij zou uitmaken en dat de private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelde verder geheel terecht vast dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij een bijzondere binding met België zou opgebouwd hebben gedurende haar verblijf. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveerde tevens dat de duur van het verblijf van verzoekende partij en haar kinderen niet van die aard is dat zij hierdoor de binding met het land van herkomst zouden verloren zijn.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bovendien bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Een schending van art. 8 EVRM wordt dat ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder benadrukt dat de bestreden beslissing geenszins een "automatische beslissing" is, genomen op grond van art. 42bis van de Vreemdelingenwet. Integendeel, verzoekende partij werd expliciet uitgenodigd om de nodige bewijsstukken over haar actuele situatie voor te leggen, inclusief eventuele humanitaire elementen.

Vervolgens verwijst verzoekende partij nog naar enkele arresten van Uw Raad. Nog afgezien van het feit dat de Belgische rechtsorde geen precedentenwerking kent, merkt verweerder op dat verzoekende partij deze arresten niet op haar eigen situatie betreft:

- arrest nr. 80.364 dd. 27.04.2012: dit arrest handelt over een beslissing waarbij aan de betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven werd. Dat is in casu niet het geval;

- arrest nr. 98.175 dd. 28.02.2013: ook in dit arrest was sprake van een bevel om het grondgebied te verlaten;

- arrest nr. 165.039 dd. 31.03.2016: ook in dit arrest was sprake van een bevel om het grondgebied te verlaten;

- arrest nr. 185.008 dd. 31.03.2017: dit arrest handelt over een beroep ingesteld tegen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dat is in casu niet het geval. Lezing van het geciteerde arrest laat ook toe te besluiten dat het betrekking heeft op iemand die reeds 6 jaar in het Rijk verblijft en wiens zoon toegelaten was tot verblijf in het Rijk. Dit is in casu niet het geval.

In een derde onderdeel herhaalt verzoekende partij dat in de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met de hogere belangen van haar 2 minderjarige kinderen, wiens schoolloopbaan onderbroken zou worden, en die zullen gescheiden worden van het schoonfamilie. Verzoekende partij acht art. 3 en 9 van het IVRK geschonden.

Vooreerst laat de verweerder verder gelden dat het Verdrag dd. 20.11.1989 inzake de Rechten van het Kind geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Aangaande de vermeende schending van artikel 9,1 IVRK, stelt verweerder vast dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat aan artikel 9,1 IVRK geen directe werking kan worden toegekend in het intern Belgisch recht, "daar artikel 9-1 van het Kinderrechtenverdrag ... op zich onvoldoende precies is om van toepassing te zijn zonder dat een nadere regeling nodig is". (R.v.St. nr. 97.206, 28 juni 2001).

Ook betreffende de vermeende schending van artikel 3 IVKR, dient te worden opgemerkt dat door de Raad van State in zijn recente arrest dd. 30.03.2005 onder meer werd geoordeeld dat het artikel 3

Kinderrechtenverdrag, “geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat zij rechtstreekse werking zouden hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde” (Raad van State nr. 142.729, 30 maart 2005).

Bovendien herhaalt verzoekende partij wat supra reeds uiteengezet werd:

- de bestreden beslissing houdt geen bevel om het grondgebied te verlaten in;*
- verzoekende partij heeft, ondanks de uitnodigingsbrief, geen enkel stuk aangaande haar kinderen of eventuele humanitaire elementen voorgelegd;*
- op basis van de hem voorliggende stukken besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat “de duur van het verblijf [...] evenmin van die aard [is] dat betrokkenen hierdoor de binding met hun land van herkomst zouden verloren zijn.*

Het komt aan verzoekende partij toe om de nodige bewijsstukken voor te leggen, opdat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiermee rekening kan houden. Dat verzoekende partij dit niet gedaan heeft, ondanks de uitdrukkelijke uitnodigingsbrief, kan niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verweten worden.

Verweerder merkt op dat het verzoekende partij steeds vrij staat een nieuwe aanvraag in te dienen, wanneer zij de mening zou zijn toegedaan recht te hebben op verblijf in toepassing van art. 40 van de Vreemdelingenwet.

Om dezelfde reden is de verwijzing naar een passage uit een rapport van het comité voor de kinderrechten niet relevant. Verzoekende partij heeft geen enkele stuk voorgelegd aangaande haar relatie met dhr. E. A. C. D. (...), laat staan dat zij heeft aangetoond dat hij door de kinderen als stiefvader gezien wordt. Terwijl een scheiding niet aan de orde is, nu de bestreden beslissing geen bevel inhoudt.

Tot slot verwijst verzoekende partij nog naar enkele arresten van Uw Raad, andermaal zonder deze op haar eigen situatie te betrekken. In tegenstelling tot de geciteerde arresten, heeft verzoekende partij geen enkel element aangebracht aangaande haar privé- en gezinsleven, ondanks de uitnodiging hiertoe.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij geen recht op verblijf heeft als werknemer. Uit het administratief dossier blijken geen aanwijzingen dat verzoekende partij onder een andere hoedanigheid wel zijn verblijfsrecht zou kunnen behouden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen.”

3.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekster verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster het verblijf als werknemer niet kan behouden nu zij sinds 24 november 2017 geen enkele dag meer heeft gewerkt en zij niet voldoet aan de uitzonderingsgronden. Verzoekster kan evenmin haar verblijf behouden als werkzoekende omdat zij niet heeft aangetoond een reële kans te maken op het bekomen van een tewerkstelling. Aangezien haar verblijf wordt beëindigd, wordt ook het verblijf van haar kinderen beëindigd. Daarnaast kan nergens uit het dossier worden afgeleid dat de leeftijd, de gezinssituatie, de economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene en

haar kinderen dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf is evenmin van die aard dat betrokkenen hierdoor de binding met hun land van herkomst zouden verloren zijn.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verwerende partij heeft de bestreden beslissing formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

3.3.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 40 en 42bis van de vreemdelingenwet, artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit), artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en de artikelen 3 en 9 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag).

3.3.5. Artikel 40 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2 Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 50 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;

2° zelfstandige: (...);

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

(...)”

3.3.6. Verzoekster betwist niet dat zij pas op 1 augustus 2017 haar aanvraag van verklaring van inschrijving als werknemer heeft ingediend en dat zij *“sinds 24.11.2017 geen enkele dag meer gewerkt heeft”*. Evenmin betwist verzoekster dat zij *“geen aanspraak (kan) maken op de uitzonderingsgronden onder art. 42 bis §2, 2° en/of 3° (wet 15.12.1980)”*, nu zij *“nog geen jaar (heeft) gewerkt in België”* en *“reeds langer dan 6 maanden werkloos (is)”*, hetgeen zij niet betwist. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens concludeert dat zij *“het verblijf niet (kan) behouden als werknemer”*.

Verzoekster betwist evenwel dat zij haar verblijf niet zou kunnen behouden in de hoedanigheid van werkzoekende. Verzoekster verwijst naar de documenten die zij heeft overgemaakt aan de verwerende partij na het schrijven van de verwerende partij van 16 mei 2018. Verzoekster voert aan dat zij steeds actief op zoek is geweest naar werk en zij verschillende stappen heeft ondernomen om haar kansen op werk te vergroten en zij verwijst ook naar haar *curriculum vitae* waaruit blijkt dat ze altijd actief is geweest op professioneel vlak. Op grond van deze elementen laat verzoekster gelden dat de gemachtigde zich niet tevreden kon stellen met de vaststelling dat verzoekster geen bewijs heeft

bijgebracht dat ze een reële kans heeft om te worden tewerkgesteld. Verzoekster werpt op dat de gemachtigde ertoe gehouden is de redenen uiteen te zetten waarom haar *curriculum vitae* geen objectief bewijs vormt en de inhoud ervan in vraag wordt gesteld. Verzoekster werpt op dat in geval van twijfel over de gevolgde opleidingen, de verwerende partij ertoe gehouden is om bijkomende informatie op te vragen.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“Om het verblijf te behouden als werkzoekende moet betrokkene ten eerste aantonen dat zij ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB of dat zij gesolliciteerd heeft. Ten tweede dient zij aannemelijk te maken dat zij een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken kan er vastgesteld worden dat betrokkene wel degelijk voldoet aan de eerste voorwaarde, aangezien zij bewijzen van een inschrijving bij de VDAB voorlegt en bovendien bewijzen voorlegt dat zij gesolliciteerd heeft. Betrokkene is er echter niet in geslaagd aan te tonen dat zij een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Betrokkene legt haar CV voor, waarin haar werkervaring, persoonlijke vaardigheden en opleidingen opgenomen worden. Haar CV kan echter niet als een objectief bewijsstuk weerhouden worden, daar het opgesteld wordt door betrokkene zelf. Nergens in het dossier is er enig objectief bewijsstuk terug te vinden, dat haar beweringen kunnen staven. Betreffende de diploma's die door betrokkene opgesomd worden, dient opgemerkt te worden dat deze niet worden voorgelegd. Er is bovendien ook geen bewijs van wat de waarde is van dit diploma op de Belgische arbeidsmarkt en of het gehomologeerd kan worden. Nergens in het dossier is bijgevolg een objectief bewijsstuk terug te vinden betreffende diploma's, vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of enig ander bewijs dat betrokkene een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Er dient eveneens nog opgemerkt te worden dat betrokkene bewijzen voorlegt dat zij Nederlandse lessen en maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft. Burgers van de EU zijn echter vrijgesteld van de verplichting tot het volgen van deze opleidingen. Dit toont aan dat betrokkene aanvoelt dat zij de taal nog niet voldoende machtig is en dat zij moeilijkheden ondervindt bij het vinden van aansluiting bij de Belgische samenleving. Dit alles doet niet meteen het beste vermoeden betreffende haar kansen van het vinden van tewerkstelling in de nabije toekomst. Dit alles wordt versterkt door de informatie uit de RSZ-databank (cf. supra), waaruit is gebleken dat betrokkene sinds 24.11.2017 geen enkele dag meer gewerkt heeft. Betrokkene heeft bijgevolg op geen enkele manier aangetoond dat zij een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Tot slot moet er vermeld worden dat betrokkene bewijzen voorlegt dat zij werkloosheidsuitkering krijgt na tewerkstelling in België. Het ontvangen van een werkloosheidsuitkering doet echter geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Het verkrijgen van deze uitkering op zich geeft geen recht op het behouden van het verblijfsrecht. Betrokkene dient, immers, ongeacht of zij deze uitkering ontvangt of niet, beschouwd te worden als werkzoekende. Eén van de voorwaarden voor het verkrijgen van werkloosheidsuitkering is immers ingeschreven zijn als werkzoekende bij bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Betrokkene is en blijft bijgevolg ook met de werkloosheidsuitkering een werkzoekende en dient bijgevolg, met of zonder die uitkering, te voldoen aan de hierboven vermelde vereisten om het verblijfsrecht als werkzoekende te kunnen behouden. Gezien bovenstaande bevindingen, en bij gebrek aan concrete bewijzen, dient er geconcludeerd te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond een reële kans te maken op het bekomen van tewerkstelling. Bijgevolg voldoet zij niet aan de voorwaarden onder art. 50, §2, 3° (KB 08.10.1981) waardoor zij het verblijf op deze grond niet kan behouden.”

Verzoekster werpt op dat de gemachtigde ertoe gehouden is de redenen uiteen te zetten waarom haar *curriculum vitae* geen objectief bewijs vormt en de inhoud ervan in vraag wordt gesteld. Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom “(h)aar CV (...) niet als een objectief bewijsstuk (kan) weerhouden worden”, met name omdat “het opgesteld wordt door betrokkene zelf” en “(n)ergens in het dossier (...) er enig objectief bewijsstuk terug te vinden (is), dat haar beweringen kunnen staven” waarbij wordt toegelicht dat “de diploma's die door betrokkene opgesomd worden, (...) niet worden voorgelegd”, “(e)r (...) bovendien ook geen bewijs (is) van wat de waarde is van dit diploma op de Belgische arbeidsmarkt en of het gehomologeerd kan worden” en “(n)ergens in het dossier is bijgevolg een objectief bewijsstuk terug te vinden betreffende diploma's, vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of enig ander bewijs dat betrokkene een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling.” In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, zet de gemachtigde wel degelijk de redenen uiteen waarom hij haar *curriculum vitae* niet als een objectief bewijsstuk aanvaardt. Verzoekster gaat inhoudelijk niet in op de in de bestreden beslissing hiervoor uiteengezette redenen.

Verzoekster werpt op dat in geval van twijfel over de gevolgde opleidingen, de verwerende partij ertoe gehouden is om bijkomende informatie op te vragen. Op 16 mei 2018 richtte de Dienst Vreemdelingenzaken echter een brief tot de burgemeester van Sint-Pieters-Leeuw met de vraag om aan verzoekster mee te delen dat er een onderzoek plaatsvindt op grond van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, dat wordt overwogen om een einde te stellen aan haar verblijf en dat haar gevraagd wordt bepaalde bewijzen voor te leggen. In dit schrijven wordt verzoekster uitgenodigd om het bewijs te leveren *“dat zij werkzoekende is en actief naar werk zoekt: inschrijving VDAB/Actiris of sollicitatiebrieven en bewijs van een reële kans om te worden aangesteld.”* Verzoekster maakte vervolgens stukken over. Verzoekster toont niet aan op welke rechtsgrond de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn om wanneer zij verzoekster heeft uitgenodigd om bepaalde stukken voor te leggen, vervolgens constateert dat deze stukken niet volstaan, verzoekster nogmaals uit te nodigen teneinde de leemten in haar dossier op te vullen. Tevens wordt nog gewezen op hetgeen in de nota met opmerkingen wordt uiteengezet: *“Verweerder merkt op dat het verzoekende partij steeds vrij staat een nieuwe aanvraag in te dienen, wanneer zij de mening zou zijn toegedaan recht te hebben op verblijf in toepassing van art. 40 van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij er eveneens toe gehouden is om uit te leggen waarom de door haar ondernomen stappen om werk te vinden als onvoldoende worden beschouwd om een reële band met de Belgische arbeidsmarkt aan te tonen, hetgeen in deze zaak niet is gebeurd. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde wel degelijk uiteen heeft gezet waarom hij de mening is toegedaan dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij een reële kans heeft om te worden aangesteld. Met name omdat *“(h)aar CV (...) niet als een objectief bewijsstuk (kan) weerhouden worden”*, met name omdat *“het opgesteld wordt door betrokkene zelf”* en *“(n)ergens in het dossier (...) er enig objectief bewijsstuk terug te vinden (is), dat haar beweringen kunnen staven”* waarbij wordt toegelicht dat *“de diploma’s die door betrokkene opgesomd worden, (...) niet worden voorgelegd”*, *“(e)r (...) bovendien ook geen bewijs (is) van wat de waarde is van dit diploma op de Belgische arbeidsmarkt en of het gehomologeerd kan worden”* en *“(n)ergens in het dossier is bijgevolg een objectief bewijsstuk terug te vinden betreffende diploma’s, vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of enig ander bewijs dat betrokkene en reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling.”* Daarnaast stelt de gemachtigde ook vast dat verzoekster bewijzen voorlegt dat zij Nederlandse lessen en maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, hoewel Unieburgers van deze verplichting zijn vrijgesteld. Volgens de gemachtigde *“toont (dit) aan dat betrokkene aanvoelt dat zij de taal nog niet voldoende machtig is en dat zij moeilijkheden ondervindt bij het vinden van aansluiting bij de Belgische samenleving.”* Hetgeen *“niet meteen het beste (doet) vermoeden betreffende haar kansen van het vinden van tewerkstelling in de nabije toekomst”* en *“(d)it alles wordt versterkt door de informatie uit de RSZ-databank (...), waaruit is gebleken dat betrokkene sinds 24.11.2017 geen enkele dag meer gewerkt heeft.”* Verzoekster lijkt er in haar betoog van uit te gaan dat het voorleggen van kopieën van sollicitatiebrieven zoals voorzien in artikel 50, § 2, 3°, a van het vreemdelingenbesluit volstaat om aan te tonen dat het bewijs wordt geleverd dat men een reële kans heeft om te worden aangesteld (artikel 50, § 2, 3°, b van het vreemdelingenbesluit). Verzoekster gaat eraan voorbij dat beide voorwaarden cumulatief vervuld moeten zijn wil men het verblijf als werkzoekende behouden en dat uit het voorleggen van sollicitatiebrieven niet *ipso facto* volgt dat men heeft aangetoond dat men een reële kans heeft om te worden tewerkgesteld.

Waar verzoekster thans verwijst naar haar voorbije werkervaringen, wordt opgemerkt dat zij de opmerkingen over haar kennis van het Nederlands en de invloed hiervan op haar kansen op het vinden van een tewerkstelling in de nabije toekomst volledig onbesproken laat. Zodoende toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat:

“Er dient eveneens nog opgemerkt te worden dat betrokkene bewijzen voorlegt dat zij Nederlandse lessen en maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft. Burgers van de EU zijn echter vrijgesteld van de verplichting tot het volgen van deze opleidingen. Dit toont aan dat betrokkene aanvoelt dat zij de taal nog niet voldoende machtig is en dat zij moeilijkheden ondervindt bij het vinden van aansluiting bij de Belgische samenleving. Dit alles doet niet meteen het beste vermoeden betreffende haar kansen van het vinden van tewerkstelling in de nabije toekomst. Dit alles wordt versterkt door de informatie uit de RSZ-databank (cf. supra), waaruit is gebleken dat betrokkene sinds 24.11.2017 geen enkele dag meer gewerkt heeft. Betrokkene heeft bijgevolg op geen enkele manier aangetoond dat zij een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling.”

Verzoekster betwist evenmin de vaststelling in de bestreden beslissing van 10 september 2018 dat zij *“sinds 24.11.2017 geen enkele dag meer gewerkt heeft”*.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde in tegenstelling tot wat verzoekster in het eerste onderdeel van het enig middel voorhoudt, wel degelijk rekening heeft gehouden met haar persoonlijke situatie.

3.3.7. In een tweede onderdeel van het enig middel werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing het hoger belang van haar kinderen A. en O., die zes en tien jaar zijn, en de gevolgen van deze beslissing niet in rekening brengt, met name de scheiding van hun stieffamilie en de onderbreking van hun scholing.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“Aangezien er een einde gesteld wordt aan het verblijf van betrokkene, kunnen haar minderjarige kinderen evenmin het verblijf behouden. Overeenkomstig art. 42 ter, §2, 1° (wet 15.12.1980) wordt bijgevolg eveneens een einde gesteld aan het verblijf van E. A. V. M. (...) ((...)) en E. O. V. M. (...) ((...)).

Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen voor haar en haar minderjarige kinderen toe te lichten (art. 42 bis, §1 – wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Nergens uit het dossier kan er evenmin afgeleid worden dat de leeftijd, de gezinssituatie, de economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene en haar kinderen dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf is evenmin van die aard dat betrokkenen hierdoor de binding met hun land van herkomst zouden verloren zijn.

Bovendien, in de hoedanigheid van EU-burger, moeten zij evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoen, zich kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde oog heeft gehad voor het bewaren van de gezinseenheid tussen verzoekster en haar kinderen.

Zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet werd verzoekster bij schrijven van 16 mei 2018 uitgenodigd om humanitaire elementen voor haar en haar kinderen bij te brengen. Verzoekster heeft in het kader hiervan niet gewezen op het schoolgaan van haar kinderen, niet op haar partner, noch op de stieffamilie van haar kinderen.

Gelet op de uitdrukkelijke uitnodiging ten aanzien van verzoekster om humanitaire elementen aan te brengen, hetgeen zij vervolgens nalaat, maakt zij niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing in deze omstandigheden niet zouden kunnen volstaan.

Een schending van de artikelen 40 en 42bis van de vreemdelingenwet en artikel 50 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

3.3.8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In een tweede onderdeel van het enig middel werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing het hoger belang van haar kinderen A. en O., die zes en tien jaar zijn, en de gevolgen van deze beslissing niet in rekening brengt, namelijk de scheiding van hun stieffamilie.

Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150).

Zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet werd verzoekster bij schrijven van 16 mei 2018 uitgenodigd om humanitaire elementen voor haar en haar kinderen bij te brengen. Verzoekster heeft in het kader hiervan niet gewezen op de stieffamilie van haar kinderen, noch op haar partner. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook niet dat verzoekster op enige andere wijze het bestuur op de hoogte heeft gebracht van het feit dat zij een Belgische partner heeft.

Gelet op de uitdrukkelijke uitnodiging ten aanzien van verzoekster om humanitaire elementen aan te brengen, waar zij in het geheel niet op is ingegaan, maakt zij niet aannemelijk dat de gemachtigde in gebreke is gebleven om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Hierbij wordt er tevens nog op gewezen dat op 24 september 2018 een meldingsfiche wordt opgesteld van het voornemen van een vreemdeling in onwettig of precair verblijf om een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten tussen verzoekster enerzijds en de heer E.D., die de Belgische nationaliteit heeft anderzijds. Deze

meldingsfiche dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de gemachtigde niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Ten overvloede wordt nog opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Verder wordt in de bestreden beslissing het gezinsleven tussen verzoekster en haar kinderen niet betwist en wordt een einde gesteld aan het verblijf van zowel verzoekster als van haar twee kinderen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband wordt niet aangetoond.

3.3.9. In een tweede onderdeel van het enig middel werpt verzoekster ook op dat de bestreden beslissing het hoger belang van haar kinderen A. en O., die zes en tien jaar zijn, en de gevolgen van deze beslissing niet in rekening brengt, met name de onderbreking van hun scholing.

Vooreerst wordt herhaald dat huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

In dit verband wordt opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM op zich niet verhindert dat de Staat voorwaarden kan vastleggen voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK)*, par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Üner v. Nederland*, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, *Palanci v. Zwitserland*, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, *M.P.E.V. v. Zwitserland*, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 en 60).

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Aangezien er een einde gesteld wordt aan het verblijf van betrokkene, kunnen haar minderjarige kinderen evenmin het verblijf behouden. Overeenkomstig art. 42 ter, §2, 1° (wet 15.12.1980) wordt bijgevolg eveneens een einde gesteld aan het verblijf van E. A. V. M. (...) ((...)) en E. O. V. M. (...) ((...)).

Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen voor haar en haar minderjarige kinderen toe te lichten (art. 42 bis, §1 – wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Nergens uit het dossier kan er evenmin afgeleid worden dat de leeftijd, de gezinssituatie, de economische situatie en de sociale en culturele

integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene en haar kinderen dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf is evenmin van die aard dat betrokkenen hierdoor de binding met hun land van herkomst zouden verloren zijn.

Bovendien, in de hoedanigheid van EU-burger, moeten zij evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoen, zich kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde oog heeft gehad voor het bewaren van de gezinseenheid tussen verzoekster en haar kinderen, dat uit het dossier niet kan worden afgeleid dat de leeftijd, de gezinssituatie, de economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor verzoekster en haar kinderen dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing, dat de duur van het verblijf evenmin van die aard is dat betrokkenen hierdoor de binding met hun land van herkomst zouden verloren zijn, dat zij bovendien, in de hoedanigheid van EU-burger, zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoen, kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet werd verzoekster bij schrijven van 16 mei 2018 uitgenodigd om humanitaire elementen voor haar en haar kinderen bij te brengen. Verzoekster heeft in het kader hiervan niet gewezen op het belang voor haar kinderen om hun onderwijs in België voort te zetten. Er werden ook geen schoolattesten, rapporten en dergelijke meer voor de kinderen voorgelegd.

Verzoekster maakt niet aannemelijk nu haar aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werknemer dateert van 1 augustus 2017 en de bestreden beslissing dateert van 10 september 2018 dat op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt uiteengezet:

“Nergens uit het dossier kan er evenmin afgeleid worden dat de leeftijd, de gezinssituatie, de economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene en haar kinderen dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf is evenmin van die aard dat betrokkenen hierdoor de binding met hun land van herkomst zouden verloren zijn.”

Gelet op de uitdrukkelijke uitnodiging ten aanzien van verzoekster om humanitaire elementen aan te brengen, hetgeen zij vervolgens nalaat, maakt zij niet aannemelijk dat de gemachtigde in gebreke is gebleven om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekster verwijst naar volgens haar gelijkaardige zaken, waarin de Raad de beslissing waarbij een einde aan het verblijfsrecht werd gesteld, heeft vernietigd omdat de verwerende partij zijn motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM niet had gerespecteerd. Verzoekster voert aan dat de thans bestreden beslissing om dezelfde reden dient te worden vernietigd. Het gaat om de arresten van de Raad met nummers 80 364, 98 175, 165 039 en 185 008 van respectievelijk 27 april 2012, 28 februari 2013, 31 maart 2016 en 31 maart 2017. Vooreerst wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Daarenboven mag verzoekster niet uit het oog verliezen dat de verwerende partij haar bij schrijven van 16 mei 2018 heeft uitgenodigd om humanitaire elementen over haar en haar kinderen bij te brengen, hetgeen zij vervolgens heeft nagelaten. Ten slotte wordt opgemerkt dat deze zaken allemaal beslissingen betreffen waarbij aan de verzoekende partijen bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten, wat *in casu* niet het geval is.

Tevens wordt nog gewezen op hetgeen in de nota met opmerkingen wordt uiteengezet: *“Verweerder merkt op dat het verzoekende partij steeds vrij staat een nieuwe aanvraag in te dienen, wanneer zij de mening zou zijn toegedaan recht te hebben op verblijf in toepassing van art. 40 van de Vreemdelingenwet.”*

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.10. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Artikel 3 Het belang van het kind

- 1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.*
- 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”*

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Artikel 9 Scheiding kind van de ouders en recht op omgang

- 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.*
- 2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.*
- 3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.*
- 4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n).”*

In een derde onderdeel van het enig middel werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing het hoger belang van haar kinderen A. en O., die zes en tien jaar zijn, en de gevolgen van deze beslissing niet in rekening brengt, met name de scheiding van hun stiefvader, die de Belgische nationaliteit heeft en de onderbreking van hun scholing. Verzoekster laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij van deze elementen op de hoogte was.

Vooreerst laat verzoekster na te verduidelijken uit welke stukken van het administratief dossier zou blijken dat de verwerende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het gegeven dat haar kinderen samenwonen met hun stiefvader van Belgische nationaliteit of dat er bijzondere elementen zouden zijn in verband met de scholing van de kinderen.

Dit geldt des te meer nu de verwerende partij verzoekster bij schrijven van 16 mei 2018 uitgenodigd heeft om humanitaire elementen voor haar en haar kinderen bij te brengen. Verzoekster heeft in het kader hiervan niet gewezen op de band tussen haar kinderen en hun stiefvader, die de Belgische nationaliteit heeft. Evenmin werden schoolattesten voor de kinderen voorgelegd.

Er wordt benadrukt dat door de bestreden beslissing de kinderen niet van hun moeder worden gescheiden.

In de bestreden beslissing wordt over de kinderen als volgt gemotiveerd:

“Aangezien er een einde gesteld wordt aan het verblijf van betrokkene, kunnen haar minderjarige kinderen evenmin het verblijf behouden. Overeenkomstig art. 42 ter, §2, 1° (wet 15.12.1980) wordt bijgevolg eveneens een einde gesteld aan het verblijf van E. A. V. M. (...) ((...)) en E. O. V. M. (...) ((...)).

Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen voor haar en haar minderjarige kinderen toe te lichten (art. 42 bis, §1 – wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Nergens uit het dossier kan er evenmin afgeleid worden dat de leeftijd, de gezinssituatie, de economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene en haar kinderen dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf is evenmin van die aard dat betrokkenen hierdoor de binding met hun land van herkomst zouden verloren zijn.

Bovendien, in de hoedanigheid van EU-burger, moeten zij evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoen, zich kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde oog heeft gehad voor het bewaren van de gezinseenheid tussen verzoekster en haar kinderen, verder heeft vastgesteld dat verzoekster nagelaten heeft om humanitaire elementen aan te brengen, niettegenstaande verzoekster hiertoe uitdrukkelijk werd uitgenodigd en *“(d)e duur van het verblijf (...) evenmin van die aard (is) dat betrokkenen hierdoor de binding met hun land van herkomst zouden verloren zijn.”*

Waar verzoekster nog verwijst naar de arresten van de Raad met nummers 162 982 en 196 662 van respectievelijk 26 februari 2016 en 14 februari 2017 wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

Bovendien wordt verzoekster niet bijgetreden waar zij voorhoudt dat deze zaken gelijkaardig zijn aan de zaak *in casu*. In tegenstelling tot hetgeen het geval was in de zaak met arrestnummer 196 662 van 14 februari 2017 houdt de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten en geen scheiding tussen verzoekster enerzijds en haar kinderen anderzijds in. Uit de thans bestreden beslissing blijkt net dat de gemachtigde oog heeft gehad voor het bewaren van de gezinseenheid tussen verzoekster enerzijds en haar kinderen anderzijds. In tegenstelling tot hetgeen het geval was in de zaak met arrestnummer 162 982 van 26 februari 2016 houdt de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in en blijkt thans uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verwerende partij op de hoogte was van het gegeven dat de kinderen van verzoekster een stiefvader in België hebben, terwijl in de zaak waarnaar verzoekster verwijst wel degelijk bleek dat de verwerende partij in die zaak op de hoogte was van het stiefkind. Daarenboven mag verzoekster niet uit het oog verliezen dat de verwerende partij haar bij schrijven van 16 mei 2018 heeft uitgenodigd om humanitaire elementen over haar en haar kinderen bij te brengen en zij geen gewag heeft gemaakt van de relatie tussen haar kinderen en hun stiefvader, zodat het de gemachtigde thans ook niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Bovendien staat het verzoekster vrij, waar zij bekommerd is om het gezinsleven tussen haar kinderen enerzijds en haar feitelijke partner anderzijds, gebruik te maken van de daartoe voorziene procedures.

Tevens wordt nog gewezen op hetgeen in de nota met opmerkingen wordt uiteengezet: *“Verweerder merkt op dat het verzoekende partij steeds vrij staat een nieuwe aanvraag in te dienen, wanneer zij de mening zou zijn toegedaan recht te hebben op verblijf in toepassing van art. 40 van de Vreemdelingenwet.”*

Een schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, in de mate waarin deze artikelen al directe werking zouden hebben, wordt niet aangetoond.

3.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40 en 42bis van de vreemdelingenwet, artikel 50 van het vreemdelingenbesluit, artikel 8 van het EVRM en de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

3.3.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET